

opusdei.org

"Det är av de unga som vi kan vänta oss stora ting"

Köln. Vi publicerar intervjun som biskop Javier Echevarría gav nyhetsagenturen Zenit där Opus Deis prelat gör en översikt över vad VUD betytt för eftervärlden.

2005-08-26

Ni som är Opus Deis prelat känner folk från hela världen, eftersom ert "stift" inte är begränsat till ett visst geografiskt område. Har alla

dessa människor ni träffar samma ”hunger efter Gud” som kardinal Joachim Meisner, Kölns ärkebiskop talade om, eller är det istället så att människor från södern står Gud närmre på grund av sin mentalitet än tyskar eller människor från Nordeuropa i allmänhet.

För det första vill jag förklara att Opus Dei är en personalprelatur och därför en del av Kyrkans hierarkiska struktur, men att det inte är ett stift. Opus Dei är förvisso utbrett över hela världen och prelaturens medlemmar tillhör många olika nationaliteter, men alla har de ett gemensamt: förvissningen om att alla vara Guds barn som alla ”hungrar efter att möta Gud”, och denna hunger är något som de försöker få att växa varje dag. Vi vet alla att vi är olika, de från norr och de från söder, de från öst och de från väst, men alla strävar vi glädjefullt

efter att leva i Guds närhet. Jag är säker på att det i Tyskland finns många människor som önskar närma sig Gud och att många tyskar tillbringar sina dagar i nära förening med Gud – i familjens sköte, i arbetet, på väg till och från arbetet och under fritiden – och att de vill förmedla detta människans stora längtan – att vara nära Gud – till sina medmänniskor.

Vad har dessa dagar i Köln medfört som varit speciellt, för världen och särskilt för Tyskland?

För mig ligger det särskilda med detta pastoralabesök i att Petri efterträdare kommer och att hela Kyrkan genom de heligas gemenskap försöker sluta upp som en man runt denne Petri efterträdare. Därför är det som händer i dessa dagar i Köln mycket viktigt för Tyskland och för hela världen. Det visar nämligen att Kyrkan lever, att hon är ung, och att

hennes ungdom också delas av de äldre, av mogna människor, av sjuka och fattiga, eftersom det som är viktigt är hur unga vi är i själen, och alla dessa personer är mycket unga, för de vill ge Gud till medmänniskorna, för det är just det som dessa behöver.

Kommer den helige Faderns besök att vara början till att Kyrkan i hans land genomgår en andlig renässans?

Naturligtvis kommer det det: Kyrkan befinner sig i ständigt växande. Även om det kan verka att den ibland befinner sig i stagnation, är det en illusion, för i detta fantastiska land, Tyskland, kan man nu räkna med den stora skatten av många okända mäns och kvinnors böner. Kyrkan är inte bara det som vi ser på ytan, utan lever också av den rikedom som följer av det faktum att många kristna försöker följa helgonen i sina

liv. Och här i Tyskland finns många heliga människor som tackar Gud för att de tillhör den katolska Kyrkan och som älskar medmänniskorna i sitt land och i hela världen med den kärlek som Kristus ger oss.

Den helige Fadern ville visa att tron skänker den kristne stor glädje. Vilken slags glädje menade han?

Den helige Fadern har nyligen envist velat trycka på – långt ifrån det som en del personer vill få oss att tro – att kristendomen inte är något som tynger människan. Nej, det är istället så att kristendomens föreskrifter är de vingar, så sade Benedikt XVI, som gör att vi kan flyga till Skaparen, till vår Gud, som alltid är oss så nära. Glädjen består därför i att veta att vi i alla livets skiften har en Fader som aldrig överger oss och som bryr sig om oss i allt vad vi företar oss. I människans liv innehåller alltid

smärta och offer, liksom det fanns hos den som är exemplet för alla oss kristna – vår Herre Jesus Kristus – och hos den som stod Jesus allra närmast – jungfru Maria. Det betyder inte att vi är masochister, utan det beror på att i det mänskliga livet det aldrig kan finnas någon kärlek om den inte går hand i hand med överlåtelse, med offer, dvs. om den inte betyder att vi med glädje ger oss hän åt de andra.

Er företrädare, den helige Josemaría, grundade Opus Dei för att lära alla människor att de kunde bli heliga utan att utföra ovanliga handlingar. Vad är det att vara helig och hur blir man det?

Den helige Josemaría tog bara upp Jesu lära och predikan när Han ”coepit facere et docere” (började göra och lära, Apg 1:1). Han började med att göra och sedan med att predika. Först gjorde han genom sitt

ödmjuka liv när han föddes i ett stall omgiven av Marias och Josefs kärlek och av några herdar, som var fattiga men som ägde gåvan att kunna älska, sedan också när Han fick ta emot de vise männens kärlek när de kom för att tillbedja Honom. Även om dessa män var mäktiga män så visade det sig att de i detta ögonblick, när de sökte Judarnas konung, var i lika stort behov, om inte mer, av det som Jesusbarnet kunde ge dem. Helighet innebär att försöka möta Gud i det vardagliga livet, i det som vi sysslar med i vardagen, att lära känna Kristus, utan att för den skull behöva göra något ovanligt, utan att försaka de vanliga tingen, även om vi ödmjukt måste acceptera svårigheterna ifall de kommer i vår väg, eller anta dem fritt och villigt ifall Herren ber oss det.

Det viktiga är alltså att uppfylla Guds vilja i varje ögonblick, och hjältemodigt uppfylla vår plikt, vilket

betyder att inte skaka av oss det som Gud ber oss om, även om det syns oss obehagligt.

Vilken hjälp kan Opus Dei ge dem som önskar gå denna väg till helighet?

Opus Dei har kommit för att påminna världen om att helighet inte är något för några få utvalda, utan att vi alla kan närma oss Gud just på den plats där vi befinner oss. Jesus har sagt till alla, till var och en av oss: ”Var fullkomliga, så som er Fader i himlen är fullkomlig.” Opus Dei påminner om att det är nödvändigt att förvandla alla handlingar, även de mest triviala, till en dialog med Gud, och påminner också om att det är nödvändigt att använda sig av sakramenten, för sakramenten hjälper oss att stärka nådelivet. De är ju medlen som vår Herre, Jesus Kristus, har givit oss för att hjälpa oss

att förnya vårt sinne och efterlikna
Honom.

Temat för dessa

Världsungdomsdagar är bönen: "Vi kommer för att hylla honom" (Matt 2:2). Idag lever vi i en tid som hela tiden förändras, där det är lätt att vi förlorar ur sikte det väsentliga och där det ofta anses att andakt, tystnad är något outhärdligt. Hur skall vi bära oss åt för att kunna samla oss till tillbedjan och bön? Hur gör vi för att be?

Innan jag kan svara på denna fråga skulle jag vilja påminna om något som är oundgängligt i den kristnes liv, för ett Guds barns liv, dvs. optimism. Det är omöjligt att ta sig an olika problem om man låter sig påverkas av den i världen ofta rådande pessimismen. Guds barn vet att han kan förvandla alla omständigheter livet för med sig till något glädjefyllt, även sådana som

andra anser outhärdliga. Utan tystnad och andakt kan det inte uppstå en dialog med Gud. Det kan inte anses som något outhärdligt, liksom det inte kan vara outhärdligt att föra en dialog – eller vara tillsammans med – en person som man älskar. Och alla är vi Guds älskade barn. Han själv sade det. I Bibeln uppenbarar Han att “han har funnit behag” i oss. Om vi går med på denna dialog, blir vi män och kvinnor som deltar i denna glädje, i detta behag som Gud har i att umgås med var och en av oss. Hur kan man tala med Gud? Enkelt och naturligt, så som man talar med en vän eller bror. Den helige Josemaría Escrivá rådde oss att tala med Gud om våra liv, för att be betyder att tala från själen om våra små och stora strider i vardagen. Och när vi gör det lyssnar Han, som en ömsint fader, i kärlek och med uppriktig önskan att hjälpa oss med allt vi behöver, även om han – som varje god fader – ibland tillåter

att vi upplever prövningar och svårigheter, så att vi kan mogna och blir ännu mera villiga att räkna med Hans nåd.

Den helige Fadern har utdelat full avlat åt alla som deltar i Världsungdomsdagen. Vad betyder avlaten i Kyrkans liv av idag? Hur hänger den ihop med botens sakrament?

Avlat är viktig eftersom den innebär att själen får del i de förtjänster som vår Herre Jesus Kristus vann för oss genom sitt lidande, sin död och uppståndelse. Avlaten gör att vi blir delaktiga i det ärorika livet som vi alla är kallade att ingå i. Avlaten underlättar därför vårt närmande till Gud och gör att vi blir förlåtna för de timliga straffen som vi har förtjänat genom våra synder och som har blivit förlåtna. Genom avlaten blir vi istånd att mera ödmjukt ta emot nåden som vi får del av i bikten. Det

är i det sakramentet som Kristus förlåter oss våra dödssynder i grunden, det finns inget annat sätt – utom i ovanliga omständigheter – även om Kyrkan lär att om vi ångrar oss uppriktig och på djupet blir vi förlåtna för alla synder, även dödssynderna. Men vem kan vara säker på att hans ånger verkligen är djup och uppriktig? Människan behöver vara säker på att Gud som lyssnar på oss också förlåter oss, att Han vänder sig till oss och tar bort vår sorg över synden, och detta sker just i bikten.

Vilket budskap ger den helige Josemaría till ungdomarna från hela världen som var närvarande under dessa dagar i Köln?

Den helige Josemarías budskap kan sammanfattas i några få ord som han skrev när han var en ung präst. Hans ord var ägnade åt oss alla, inte bara åt ungdomar, utan också åt

medelålders och äldre personer – varje ålder är nämligen lika bra när det gäller att möta Gud. De följande orden var däremot direkt riktade till ungdomen och han skrev dem i de första åren av Opus Deis existens, när han var omgiven av svårigheter på alla håll. Han sade då: ”Många stora saker hänger på att du och jag handlar så som Gud vill. Glöm inte det.” Jag ber Gud att han välsignar alla dem som i dessa dagar befinner sig i Köln. Det är av de unga som vi kan vänta oss stora saker. För det som de kan göra för sig själva och för sina medmänniskor också för människorna i sina länder och i hela världen.

Zenit.org

det-ar-av-de-unga-som-vi-kan-vanta-oss-
stora-ting/ (2026-03-15)